

Afrika, der ikke kunne forenes med den retmæssige stræben hos afrikanerne, der levede under portugisisk herredømme, eller med de uafhængige afrikanske landes dybeste overbevisning. Det ville være tragisk, hvis den portugisiske regering skabte en situation, der en dag ikke længere ville gøre det muligt at finde en fredelig løsning, der kunne sikre befolkningens fundamentale rettigheder. Fra finsk side fandt man, at tiden var inde for sikkerhedsrådet til at gå videre end at behandle symptomer og i stedet behandle spørgsmålet om portugisiske områder som en helhed for at finde midler til at afvende den alvorlige bevægelse henimod en større konflikt.

Finland udtrykte tilfredshed med, at Den internationale Domstols rådgivende udtalelse i klare vendinger havde givet udtryk for, at Sydafrikas fortsatte tilstedeværelse i Namibia var illegal, og at det havde pligt til at ophøre med sin administration af områderne. Den rådgivende udtalelse kunne næppe undgå at få en kraftig indflydelse på verdensopinionen og måske endog på opinionen i Sydafrika. Det var ikke uden betydning, at den sydafrikanske regering for første gang i mere end 10 år havde fundet det nødvendigt at forsvare sig i FN's sikkerhedsråd.

Den konstruktive indstilling til problemet, som sikkerhedsrådets afrikanske medlemmer og OAU-delegationen havde vist, havde gjort det muligt for rådet at vedtage et substantielt og konkret skridt, der tjente til en intensivering af den internationale pression på Sydafrika. Finland håbede, at sikkerhedsrådet ville være i stand til at blive enig om det forslag, der var blevet fremlagt af Argentina i rådet.

Island stillede i udsigt at ville gøre sit yderste for både inden for FN og i andre internationale forsamlinger såsom NATO at give befolkningerne i det sydlige Afrika deres fulde ret til selvbestemmelse og uafhængighed. Island mente ikke, at man burde anvende magtmidler, og appellerede derfor til Sydafrikas regering om at give det namibianske folk mulighed for selvbestemmelse og frie valg under FN's auspicer. Island rettede en tilsvarende appel til regeringerne i Sydrhodesia og Portugal.

Norge fandt, at en opretholdelse af situationen i det sydlige Afrika var en åbenlys

formægtelse af grundliggende rettigheder, der var indskrevet i FN-pagten, og en udfordring til det internationale samfund. De afrikanske lande havde vist deres villighed til at være med i en stræben efter en fredelig løsning. Det var beklageligt, at denne villighed ikke var blevet modsvaret fra den anden side. Hvis de herskende kredse i det sydlige Afrika fastholdt deres nuværende linie, havde de afrikanske folk intet andet valg end at kæmpe for at opnå deres lovmæssige rettigheder. Norge håbede og troede dog, at en fredelig løsning stadig var opnåelig, og var rede til samarbejde i så henseende. Den norske regering var rede til at yde humanitær og anden form for økonomisk bistand til de befolkninger i det sydlige Afrika, der kæmpede for national befrielse, og havde til hensigt at øge sine bestræbelser i denne forbindelse såvel gennem FN som gennem frihedsbevægelser i det sydlige Afrika. Det blev givet meddelelse om, at den norske regering overvejede konkrete skridt i spørgsmålet om ydelse af kompensation til de uafhængige lande i det sydlige Afrika, som blev bebyrdet økonomisk eller på anden måde af sanktionerne mod Sydrhodesia.

Vedrørende Namibia anførtes det, at Sydafrikas definition af selvbestemmelse var fuldstændig uacceptabel. Man havde med tilfredshed bemærket sig, at sikkerhedsrådet nu behandlede spørgsmålet om Namibia, og håbede, at det ville være muligt gennem fælles bestræbelser at etablere de nødvendige betingelser for det namibianske folks udøvelse af dets ret til selvbestemmelse og uafhængighed.

Vedrørende spørgsmålet om områderne under portugisisk administration henvistes til den norske udenrigsministers udtalelse på NATO-ministermødet i Lissabon i juni 1971.

Sverige fandt det af stor betydning, at der blev givet hjælp på uddannelsesområdet, og havde bidraget i stor udstrækning til uddannelsesprogrammet for det sydlige Afrika. Gennem de sidste få år havde Sverige også ydet direkte humanitær og undervisningsmæssig bistand til et antal afrikanske frihedsbevægelser.

Vedrørende Namibia citerede man den herhenhørende udtalelse i den efter det nordiske udenrigsministermøde i København udsendte pressemeddelelse. Man fandt